

Introit: *Vždyť se v Kristu zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“*

Píseň 165

Modlitba

Čtení: Ž 50

Píseň 209

Text kázání: Jan 20,23

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes si církev připomíná Den reformace. **31. října 1517 přibil Martin Luther ve Wittenbergu listinu s 95 tezemi na chrámová vrata.** V nich kritizoval učení tehdejší církve. Zejména obhajoval skrze Písmo, že prodávání odpustků, které církev vydávala k odpuštění hříchů a ke spasení, se učení Písma svatého zcela přičí. Katolická církev následně chtěla Luthera umlčet. Ovšem jeho učení se rychle šířilo a získal si na svou stranu téměř veškerý německý lid a taky německou vrchnost. A ta se Luthera zastala a protestovala proti praktikám tehdejší katolické církve. Odtud také vznikl název **protestanté.**

Proč však chci dnes kázat na výrok Pána Ježíše z Janova evangelia 20,23? **Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu nebudou odpuštěny?** Protože přímo souvisí s jeho nesprávným pochopením tehdejší církvi. Ta si jej vyložila tak, že církev, respektive papež, rozhoduje o tom, komu bude odpuštěno a komu ne. Jinými slovy zaplaťte si odpustek a já se za vás pomodlím.

I my dnes, bratři a sestry, společně s Husem a Lutherem víme, že odpuštění hříchů můžeme získat pouze skrze víru v Kristovu oběť na kříži a zcela zadarmo a že jeho dárcem není církev, ale sám Bůh. A odpuštění a spasení si nelze koupit ani nijak zasloužit. Jak ale správně tedy rozumět tomu výroku: **Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu nebudou odpuštěny?** Není to snad udělení pravomoci Kristovým následovníkům?

Nejprve k té první polovině výroku o odpouštění hříchů. My sami máme každý den možnost zakoušet Boží odpuštění a nekonečnou milost. A moc dobře víme, že **když nám bylo odpuštěno tolik, máme i my odpouštět.** Ale už zde můžeme mít problém. Víme, že nám Bůh odpustil, že nás spasil, ale nějak tu jeho lásku a odpuštění často nedokážeme vnímat, nedokážeme jí být plní, přestože je jí dostatek i pro nás. V čem je problém? Jestliže mi Ježíš říká, **je ti odpuštěno,** pak je tomu nejen třeba věřit, ale tak jako On odpustil mě, je potřeba abych i já odpustil sobě. Přestal si vyčítat, jaký jsem, přestal si vyčítat svá špatná rozhodnutí, která mi zničila život, odpustil sobě každodenní skleslosti a přijal se takový, jaký jsem, poněvadž takového mě přijímá můj Pán. Pokud tohle uděláš a budeš dělat ve svém životě, pak jsem si jist, že budeš zakoušet Boží lásku. Lásku, která tě promění. Změní tvůj pohled na sebe a právě díky tomu i na druhé. **Protože právě tak jak se díváme na sebe, tak se díváme i na druhé.** A jestliže já jsem sám na sebe tvrdý a nedokážu si odpustit, pak ani nemohu být tím, který nese Boží odpuštění druhým. Nyní vám přečtu **příběh z knihy Satanova návnada od Johna Bevereho:** *Za starých časů, když osadníci táhli na Západ, jakýsi moudrý muž se postavil na kopec za nové západní město. Když osadníci přijížděli z východu, moudrý muž byl prvním člověkem, se kterým se setkali předtím, než vjeli do osady. Zeptali se: „Jací lidé v tomto městě žijí?“ Odpověděl jim otázkou: „Jací byli lidé ve městě, z kterého jste vyjeli?“ Někteří řekli: „Město, odkud jsme vyjeli, bylo bezbožné. Lidé se nevybíravým způsobem pomlouvali navzájem a zneužívali nevinné lidi. Bylo plné zlodějů a lhářů.“ Moudrý muž odpověděl: **Toto město je stejné jako to, z kterého jste přijeli.**“ Poděkovali mu za to, že je ochránil před mnohými problémy. Pak pokračovali ve své cestě na Západ. Pak přijela další skupina osadníků a zeptali se stejnou otázkou: „Jaké je toto město?“ Moudrý muž se zeptal: „Jaké bylo město, z kterého jste odjeli?“ Odpověděli: „To bylo úžasné! Měli jsme skvělé přátelé. Všichni se zajímali, jak by pomohli ostatním okolo sebe. Nikomu nic nescházelo, protože všichni se starali jeden o druhého. Pokud měl někdo velkolepý plán, celé společenství lidí se sešlo, aby mu pomohli. Bylo skutečně těžké odejít, avšak pocítili jsme, že bychom měli jet dál na Západ jako pionýři, kvůli budoucím generacím.“ Starý moudrý muž jim řekl přesně to, co řekl skupině, která přijela před nimi: „**Toto město je stejné jako to, ze kterého jste odjeli.**“ Tito lidé zajásali a řekli: „**Usaďme se tady!**“*

Co nám tento příběh, bratři a sestry, chce říct? Jednak že lidé jsou v principu všude stejní, ale záleží především na našem pohledu a postoji. A taky, člověk, který je nešťastný např. v městě, ve kterém žije, anebo nešťastný ve společenství církve, kam chodí, tak pravděpodobně bude nešťastný i jinde. Ta jeho nešťastnost spočívá totiž v jeho srdci. V té knize to pokračuje dále takto:

Způsobem, kterým odcházíte z církve nebo z přátelského vztahu, takovým vstoupíte do příští církve nebo navážete další vztah. Když se urážíme a skrýváme v sobě zášť, myslíme na hříchy ostatních lidí, kteří nám ublížili. Pokud odcházíme z církve nebo určitého vztahu v hořkosti a zlosti, vstoupíme do další církve nebo vztahu se stejným postojem.

Jinými slovy, pokud nejsme schopni odpustit sobě, ale i druhým, nikdy nebudeme šťastni. Často si ani neuvědomujeme, jak svou tvrdostí ke druhým, prozrazujeme svému okolí mnoho o sobě. Jak jsme nešťastní. Kristus nám sice odpustil, ale před naším srdcem se ten proud milosti nějak zasekl. Otevři mu své srdce odpuštěním. Sobě i druhým. Pak budeš šťastný. Pak to bude obrovská moc. Moc k odpouštění hříchů i pro druhé. Pro ty, co ti ublížili, budeš mít dostatek lásky. **Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny.** Bratři a sestry, i skrze naše srdce může být uvolněna obrovská moc Božího odpuštění, skrze naše odpuštění se mohou otevírat dveře Nebeského království na zemi. A to kdekoliv. Ve školách, v zaměstnání, v našich vztazích, v našich společenstvích, v našich rodinách. Šťastni však zůstaneme pouze tehdy, když budeme odpouštět. Sobě i všem ostatním. Hlídat své srdce před neodpuštěním.

Co ovšem s tou druhou polovinou Ježíšova výroku, když si tedy mám hlídat své srdce před neodpuštěním? Vždyť tam se o neodpuštění hříchů přece mluví! **Komu neodpustíte hříchy, tomu nebudou odpuštěny.** Zde je, bratři a sestry, nutno poznamenat, že tento překlad je velice špatný a nešťastný. Kraličtina je přesnější: "**kterýmžkoli zadrželi byste, zadržánit' jsou**". Ale i to nám přesně neobjasní, co zde Ježíš mínil. To slovo, které tam je v řeckém originálu použito, je slovo **kratein**, které známe např. ve slovech jako: demokracie, autokracie atd, slovo, které znamená mít něco v držení, vládnout něčím. Ježíš tedy neříká nic o neodpuštění hříchů, ale o přemožení hříchu, o jeho ovládnutí! Tak jak bylo řečeno už **Kainovi: Ty máš nad hříchem vládnout**, tak je to řečeno i nám. A nejen to. Ten Ježíšův výrok bychom tedy mohli říct takto: **Hříchy, které odpustíte, budou odpuštěny, a kterým odpuštěním přemůžete, nebudou mít už žádnou moc.** Tak jak Ježíš dechl Ducha svatého na své učedníky před tímto výrokem tak Ježíš dává sílu Ducha svatého i nám. Sílu odpouštět a přemoci hřích. A s ním i zaslíbení, že právě naše odpuštění vůči druhým, pomůže i těm druhým nad hříchem dokonce zvítězit. Protože se uvolní Boží láska. Láska, která neodsuzuje, ale přijímá, přitahuje. Nepomůže tedy těm druhým to, když je budeme sekýrovat, odsuzovat, ale když je v lásce budeme přijímat, taková jácí jsou a budeme jim odpouštět. A v tomto odpuštění se za ně i modlit! A řekl bych, že funguje takovýto princip: **Čím více odsuzuješ, tím více ty sám jsi nešťastný a tvůj bližní se tím více vzdaluje a propadá do vlády hříchu. Ovšem čím více odpouštíš, tím více lásky, která přitahuje, ve které je dobře tobě, i tvému bližním a hřích ztrácí svou sílu, svou vládu.** Odpuštěním přemůžete hřích. Odpuštěním hřích ztratí svou moc. Není to úžasná a skvělá Kristova rada, jak vítězit nad hříchem?

Bratři a sestry, reformace objevila pro církve, ale i pro každého jednotlivce důležitou věc. Je třeba stále reformace, stále každodenní obnovy našeho srdce. Obnovy Božím odpuštěním a Boží láskou. Kéž zvěstujeme v lásce Boží odpuštění, kéž naše evangelium nebude evangeliem strachu, ale radostnou zprávou. Amen. Píseň 635 modlitba

Slovo poslání: Římanům 3, 21-24

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 482